

billigt Krav, som dette Lovforslag søger at fyldestgøre ved nu ogsaa at inddrage saadanne Ejendomme under den kommunale Bæftatning. Jeg skal efter den Udtalelse, der, som sagt, fremkom fra den første ærede Taler, nu ikke gaa nærmere ind paa den Maaade, hvorpaa Tanken er gennemført i Lovforslagets enkelte Paragraffer. Enhver saadan Detailforhandling vil altsaa snarere kunne vente at finde sin Plads under det bebudede Lovforslags anden Behandling. Kun skal jeg bemærke, at det forekommer mig ligesom en anden æret Taler, at der er nogen Forbindelse mellem dette Lovforslag og den Maaade, hvorpaa de paagældende Ejendomme der behandles, og de forskellige Forslag om Kreditforeninger. Særlig vil jeg sige, at det forekommer mig at være noget ubilligt, dersom man vedblivende vil nægte industrielle Ejendomme Afgang til at danne en Kreditforening, som alle andre have, fordi man ikke anser dem for tilstrækkelig solvente og solide dertil, medens man mener, at de ere solvente og solide nok til at betale ganske de samme Skatter som alle andre Ejendomme paa Landet. Det forekommer mig at være en Uretfærdighed, og jeg kan ikke se andet, end at der er en vis Forbindelse mellem de to Lovforslag i saa Henseende. Thi, kan man virkelig gaa ud fra Burderingen eller Ansættelsen efter Assuranceformen til Skat, som det her finder Sted, forekommer det mig ogsaa, at man kunde gaa ud fra en lignende Forudsætning, en lignende Burderingssum, hvor Talen er om at optage de paagældende som Medlemmer af en Kreditforening.

Hvad i øvrigt Lovforslagets Enkeltheder angaar, skal jeg kun slutte mig til en Udtalelse, der fremkom fra det ærede Medlem for Præsto Amts 1ste Valgfreds (S. Scavenius), at det synes at stride imod baade Lovforslagets Tendens og Forholdets Natur at begrænse det i § 5 foreslaaede skattefri Beløb til 1,000 Kr., thi Resultatet deraf vilde jo dog ganske sikkert være, at ikke saa egentlige smaa, meget smaa Landbrug, Huse med nogle saa Edr. Land, hvor Hartkornet er saa lille, at det Fradrag, det giver, ikke vejer meget, ville komme til at blive afgiftspligtige efter denne Lov, hvad der sikkert næppe kan være Lovforslagets Mening. Jeg tror, at dette Beløb derfor maa sættes til mindst 2,000 Kr., dersom man vil undgaa ved denne Lejlighed at lægge en særlig Skat paa vore allermindste Landbrug i Landet.

Men, medens jeg saaledes kan slutte mig til selve Hovedprincippet i Loven, at inddrage de nævnte Ejendomme, som hidtil have været fritagne for Kommuneskatter, under

den kommunale Bæftatning, maa jeg rigtig nok meget bestemt udtale mig imod den pludselige Inddragning under den fuldstændige kommunale Bæftatning, som her synes at være paatænt. Det vilde dog være et altfor voldsomt Indgreb i de bestaaende Ejendomsforhold paa en Gang at paalægge faste Ejendomme, som hidtil have været fri for denne Klasse Skatter, nu at svare dem fuldt ud med de andre. Jeg ser ikke rettere, end at det omtrent vilde være det samme, som at hidtil tiendefri Ejendomme skulde svare Tienden lige med de andre. Det forekommer mig, at der i saadanne Tilfælde vilde fremkomme en Konfiskation af en Del Ejendommers Værdi. Dersom vi tænkte os en Kommune, hvor de her omhandlede Ejendomme vilde saa et samlet Hartkorn, der svarer til Kommunernes nuværende Hartkorn, saa vilde det jo sige, at man befrier de nuværende Hartkornslandbrug for det halve af deres Skat for paa en Gang at lægge denne Halvdel over paa de andre Ejendomme. Og i de Kommuner, hvor disse Ejendomme udgøre en langt mere forsvindende Del, vil den Byrde, man lægger paa dem, blive saa meget desto større, som det samlede Beløb af Hartkorn ikke væsentlig forøges ved deres Tilkomst. Jeg kan ikke se rettere end, at for hver Eder Hartkorn, man tildeler en saadan Ejendom, vil det, dersom der derpaa kom til at hvile paa en Gang en kommunal Afgift af, lad os sige med en rund Sum 20 Kr. om Aaret, være det samme som en Formindstelse af Ejendommens Værdi med 500 Kr. Altsaa en Fabrik, som man ansætter til 10 Eder Hartkorn, vilde i samme Øjeblik blive 5,000 Kr. mindre værd, og det forekommer mig at være et for stærkt Indgreb i de bestaaende Ejendomsforhold. Jeg mener derfor, ligesom et Par andre ærede Talere, at man maa gaa langt mere lempelig til Værts, og det forekommer mig, at man i saa Henseende har to Veje at gaa. Enten kan man, som disse ærede Talere foreslog, lade Skattebyrden indtræde successtvt i en længere Mærækte, saa at der finder en langsom Stigning Sted, hvorved jo Forholdet vil blive langt mindre indgribende i Øjeblikket, eller ogsaa kunde man gaa en lignende Vej, som man gif, den Gang man delte den oprindelige Landstat i Gammelstat og Landstat og fastslog et bestemt Beløb. Det forekommer mig, at man maatte kunne sikre de hidtidige Hartkornsskatter paa et vist bestemt Punkt og sige: Indtil dette Punkt blive de hvilende som hidtil paa det bestaaende Hartkorn, men, hvad der paalignes ud over dette Beløb, kommer til at hvile ogsaa paa de Ejendomme, man paa-